

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma " 2 1/2 »
 Números atrassats " 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flanta.

S'envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

DOCUMENT INTERESSANT.

S'altre dia de pagès, registrant un caramull de paperòts, me caygué dins ses mans es borradó d'un contracte matrimonial, que per lo singulá des séu contengut, he trobat convenient publicarló per si hey ha qualche ignorant á ne qui puga servi de norma, cás qu'un dia vulga passá á més pacienta vida. Tal com es ell el vos present.

Article 1.er Es dos contrayents, En Tomeu y Na Ròsa, fíys d' En Pere Magre y na Teresa Grassona, y de Sebastiá Oreyut y Agustina Nassal, tots naturals y vecins d'aquesta vila, presentarán abans de contrèure compromís formal, una relació per escrit y en papé sellat, en la qual deurá constá sa riquesa ó mèdis amb que contan per viure arregladament en es séu nou estat; esplicantse amb tota claridat y detalladament es concèptes amb que figura dita riquesa, ja sia en territorial, urbana, pecuaria, rendes, accions de ferro-carrils ó altres societats de ses moltes que tenim en el dia, oficis y carreres que tenen, jornal ó salari que guañan, doblés fets que poseyeixcan y demés estrems d'aquest gènero qu'inspirin confiança.... perque «gat escaldat en sentí renou d'aygo no espera rahons.» *Ayudadme patas.*

Art. 2.^{on} També deurán presentá ambos contrayents, per essé de primera necessitat, un *presupuesto* tant aproximat com posible sia des gastos ordinaris y extraordinaris que fan cada dia. per vení en conexement de si están ó no en proporció dirècta amb sa riquesa amb á que contan. Ses prevencions may están per demés; y moltes devegadas encara no bastan.

Art. 3.er S'entendrà per gastos ordinaris es que fan amb so barená, diná y sopá, y si acostuman fé les onze y barená es decapvespre heu manifestarán també, perque convé sobremanera sèbre quants de graus *gastronòmichs* fan; pues hey ha criatures que no tenen sacietat may,

y axò es deu tení present amb un negòci qu'es de tota la vida.

Art. 4.^t Per gastos extraordinaris se entenen es que fan, y que'n podrian prescindí, amb aygos d'oló, pomades, *polvos*, pastilles de sabó *superfi* y altres cosetes per l'estil; y sobre tot, aquell tocá y retocá es vestits qu'arriban á gastá més amb sa modista que lo que val sa ròba; axò es amb ses dónes; y amb sos hòmos allò que gastan amb cosetes de tocado, que no los está molt bé que diguèm perque pareixen *Mariquites* molts d'ells; però, ¿qu'hey farèm? axò está avuy á la *orden del dia*..., y després amb sos pursos, cafés y cassinos; calculant també s'importe de ses hores que miserablement pèrden enfoñats sempre á n'aquests *centros* de civilizació moderna, y que podrian ocupá en còses de més profit, pues tot axò es convenient es sebrerhó abans, per no quedá enganats després.

Art. 5.^t També manifestarán si acostuman anarsen tart á dormí y devés quina hora s'axecan, perque axò sòl essé es *termómetro* per vení en coneixement des mòdo que sabrán governá ca-séua, pues s'ha de tení present aquella màxima forastera que diu: *Quien se levanta tarde ni oye misa ni come carne.*

Art. 6.^t Sa dòna manifestará si á ca-séua tenen sa costum de maná totes ses feynes á sa criada, y si ella es capás de manarles y de ferles si venia es cás, detallant ses que sábiga fé y ses que no ha fètes may, y també espresará si sa mare tenia dides, têtes y niñeres per servirli ets infants y durlosí á passetjá; circunstancia qu'impòrta molt sabrersé. *¡Ja's de rahó!*

Art. 7. Si sa dòna té mare y germanes fadrines, será de tot punt indispensable cercá casa lo més decantada d'elles que puga essé, y si fós possible canviá y tot de pòble, milló; y en majó motiu si ses germanes son ja casadores y ningú los ha dit «com va hermano,» perque'n aquest cas sempre duan la *turba* y son inaguantables. Aquesta condició comprèn també á s'homo, perque de sògra á sògra hey va cèro.

Art. 8. Per arreglá sa casa ahont

deurán habitá, formarán es corresponent *presupuesto* en el qual hey figuraran fins y tot ses tatxetes per clavá á sa paret; y arreglat que sia y están conformes, quedarán obligats á pagá sa mitat cadascú, perque no es just que quant tots dos s'en han de servi per un igual, tenga un que pagá més que s'altre. Fòra consideracions rancies. Qui l'ha fèta que l'engrons.

Art. 9. Es contrayents convénen en que passada sa *lluna de mèl*, ó sia quinze dies després des casament, qu'es lo que sòl durá, farán testament amb ses siquents condicions:

1.ª Si morian sense infants un here-tará de s'altre.

2.ª Si tenian infants serán tots hereus per igual part; *por ser justicia.*

Y 3.ª En sos bens ganancials sa dòna hey tendrà igual part que s'homo, perque si tot quant ténen fés uy, ella participaria de sa misèria com ell mateix; y essent axí rahó es que gòs també d'es beneficis. *¡Pese á quien pese.* Sa rahó allá ahont sia.

Art. 10. Si sa dòna quedás viuda sense infants y se notás amb ella qu'es mirás ets homos de *coueta d'uy*, provat que sia en *debida forma*, perdrá s'here-tatge y passarà en es germans de s'homo, y cas que no'n tengués, passaria als quatre parents de més pròp; y si fós s'homo que quedás viudo també sense infants y s'observás amb éll qu'anás de *tres qui n'agafa quatre*, perdrá s'here-tatge igualment que sa dòna. Aquesta condició es molt justa. Qui vulga fé truchs y baldufes que pach de lo séu.

Art. 11. Es contrayents després de conformats amb sos deu articles que quedan consignats, convénen, y es sa séua absoluta voluntat, en que qued terminantement prohibit es demanarse explicacions de sa séua vida passada, ni sòls parlarné en tò de bërba; pues hem de pensá sempre amb aquell adagi que diu: «*Es peix menut quant més el remenen més put.*»

Art. 12. No podrá s'homo interrogá á sa dòna en tò imperatiu, d'hont vé; y perque s'es torbada á vení; s'entèn, sempre que no quedan descuydades ses

obligacions de sa casa; ni tampoch sa dona podrà reconvení a s' homo si surt molt y si es retira tart, perqu' axò seria coartá es drets individuals que tots tenim es sagrat devè de respectá, so pena de passá per uns grans *reccionaris*.

Art. 13 y últim. Convenen també dits contrayents, en que si venia es cas qu' es desavenguessen, per qualsevòl causa fós, heu han de sèbre dú de mòdo y manera que ni sa servitut ni ningú s'en arrib a tème, pues s'obligan a menjá plegats, dirigirse sa paraula y ferse tots aquells compliments qu' es de costum fé á sa taula; bastará qu' es demòstrin s'agravi estant tots sòls ó en sa nit... quant sa servitut ja s' en es anada a dormí, per no doná escándol; y convénen també en no parlá ja may de *divòrci*, pues no fóra estrañy qu' un dia s' en penadissen, y fentho axí, d'aquest mòdo.... trobantse tant pròp un de s' altre.... ja heu veys.... sempre sòl vení un moment en qu' es cò olvida y... tot arriba a passá; y lo qu' es estat es estat; y *fòris*. Axò es molt filosòfich; lo que impòrta es qu' hey haja paciència per ferhó.

Germanets; aquí acaba s' escrit d'aquest contracte matrimonial. Se coneix qu' encara no l' havian acabat. ¡Quina llástima! Però lo que dú ja basta per mòstra. Si vos agrada, en podreu prendre còpia.

NOTA. Aquest borradó no diu ahont es fèt ni tampoch dú fetxa.

UN RONDAYÉ.

SA PROCESSÓ DEL CORPUS.

Rram tam... tam....

Rramtamtam... tam.

Rramtam... tamtamtamtam... tam... tam.

— ¡Francina! ¡Sa processó!
processó que ja vé.

Pesa es domás al balcó,
Que ja doblega es cantó
Des cap d' avall d' es carré.
Ja sa téua parentèla
En vé rebent còm un llamp.

Rram tam.... tam.... etc.

— Trèu ses cadires pintades;
Posalès en la carrera
Per ses joves convidades.
Allá 'n veitx una qu' espera
Y a n' es balcó dona uyades.
Es sa patrona Pixèdis
Que cada dia empèñan.

Rram tam.... tam.... etc.

Jò he comprat vuy dematí
Sense cap mica de ganes
Un mocadó d' avellanes
Per poderles repartí

Entre es conco y ses germanes
Es just qu' es parents contentis
Sino 't fan de cara un pam.

Rram tam.... tam.... etc.

Mira qu' hey va de mudat
Amb s' uniforme de gala
Es sabaté des costat
Qu' es tamboré de La Sala,
Vestit de poriól pintat.
Pòch li déu trèure s' empleo
Quant no surt de dins sa fam.

Rram tam.... tam.... etc.

Y es cabo amb so gròs bastó
Capell en pìcos llevat
Casaca amb ample galó
Calsons justs de lo milló;
De calses ben estirat.
Y ses civelles de plata
Còm ses que nòltros gordam.

Rram tam.... tam.... etc.

Mira quants de pipiolis
Qu' ahí jugavan a nòlis
Vénen devant es tambós
Y confits y carcañòlis
Menjan vestits de senós,
Per veure si en tan bòn dia
Pescan s' atlòla sens 'am.

Rram tam.... tam.... etc.

Un temps, de dotze convents
S' hi vèyan freres a cénts
De distintes religions
Y manestrals molt decents
Acompañant vint penons.
Ets hòmos d' avuy en dia
Tant bòn estils olvidam.

Rram tam.... tam.... etc.

Y un hòmo vestit amb còta
Duya una llarga massòta;
Y en veure capell posat
Que dexás de fé xacòta
A Cristo Sacramentat,
Demunt aquell cap, amb fòrsa
Deixava caure es lleñam.

Rram tam.... tam.... etc.

Y hey anavan es gigants
De s' Iglesia del Socós,
Es cavallets elegants,
Ses àligues, y tres infants
Vestits de Sant Juan pelós;
Amb so xòt de bondeveres
Y bandereta d' estám.

Rram tam.... tam.... etc.

Ara hey van sòls molts de nins
Vestits còm a figurins
Amb sos cabey ben rissats,
Quatre jovenòts de grins,
Llibrèyes y autoridats;
Y tiran flòrs y convèrsan
Fent més remó qu' un axam.

Rram tam.... tam.... etc.

Ja veurás es fíy majó
De ca's Mèstre amb un ramell
En ses mans y un mocadó
De nipis de lo milló,
Y un ciri tant llarch còm éll;

Y un vestit nòu que li han fèt
A pagá es dia del Ram.

Rram tam.... tam.... etc.

Y s' altre nin més menut
Morenó còm un aglá,
D' enveja s' es ajegut;
Y en qu' es xato y japerut
Vestit d' àngel també hey vá.
Y li han posat tot quant ténen
Amb òr, amb plata, amb aram...

Rram tam.... tam.... etc.

Y na Maria d' En Jòrdi
Qu' está a la Misericòrdi
Vestida de reyna hey vá;
Y dú quatre espigues d' òcidi
Y una serment amb sa má
Y un bòn rossegay de sèda
Pagat a mitx duro es pam.

Rram tam.... tam.... etc.

Hey veurás Sant Nicolau
Amb sa mitra y mantell blau,
Y Sant Miquèl y Sant Jaume,
Santa Elena de la Pau,
Y Santa Eulari amb sa pauma;
Y un nin amb barba de llana
Que fa de profeta Abram.

Rram tam.... tam.... etc.

Hey ha lladanies hermoses
Plènes de flòrs molt vistoses
De cera de coló fí
Amb estrelles capritxoses
Y bandes d' òr barberí,
Que fan un renòu que sembla
Es de la ma quant pescam.

Rram tam.... tam.... etc.

Y capellans amb capòts
Que fan fé via als atlòts,
Y si impòrta los aturan.
Després dotze Sacerdòts
Qu' es dotze Apòstols figuran
Amb sos atributs mateixos
Que pintats los contemplam.

Rram tam.... tam.... etc.

Sentirás bònnes tonades
Per bòn primatxés cantades
Qu' entonan de gargamella,
Y ses hermoses toades
Des músichs de la capella;
Ja 'n veurás de boques véyes
Qu' han perdut tot es barram.

Rram tam.... tam.... etc.

Veurás sa tròpa jaugera
Qu' ara forma a sa carrera
Quant ses armes *rendirá*,
Y per demunt sa bandera
Nòstro 'n Señó en passará.
Ja hey va sa tròpa ben neta
De fusells y corretjam.

Rram tam.... tam.... etc.

Y veurás a lo derré
Entre gent acomodada
Sa blanca Hòstia consagrada
Devall un hermós dossé
Dins sa custòdia enjoyada.

Ses dames de la Parròquia
Li deixan tot es corbam.
Rram tam..... tam.... etc.

Sa canastra d'es ramells
Ja la 'm pòts apareyá
Qu'han de ploure los més bells,
Ròses, dalies y clavells
Demunt Den quant passarà.
Sia tot per Ell que 'm guarda
De malaltia y de fam.
Rram tam..... tam.... etc.

Francina méua estimada
Mira bé sa processó
Que quant ja será passada,
Dins Plassa, d'aygo gelada
Mos n'hiem de beure un tassó.
Qualsevòl qu'en vulga beure
Venga amb nòltros, qu'allá anam.
Rram tam..... tam.... etc.

PEP D' AUBENA.

Es un pobret ignorant
Es qui ha escrit aquest papé
Y tropessa p'es carré
Cada passa y cada instant.

B. B.

XEREMIADES.

Donam sa benvinguda à n'es nou Governadó el señó Don Joan Bautista Samogy y li oferim en lo poch que valen ses petites columnes des nòstro semanari. Ell s'ha proposat moralisá sa nòstra provincia y dins aquest terreno sempre mos tendrà en es sèu costat, decidits à secundarlo en tot y per tot, còm ne tenim donades pròves.

A s'exposició qu'ara hey ha hagut à Matanses ha goñat es primé premi de calsat, un paysá nòstro, es conegut industrial Don Arnau Garau. Es premi es una medalla d'òr.

Joves còm aquest qu'acreditan ses nòstres industries per s'extrangé, es lo que mos fa falta.

Aquesta casta de prèmis donan honra y profit. Honra y profit à n'es qui 'l guaña; feyna y profit à n'es qui li van darrera; honra y profit per Mallorca.

Donam s'enborabona més coral à n'es jovenet Garau y à son pare, que tant bé sap encaminá es sèus fiys.

Diuen que sa mòstra que presentá era còsa may vista.

Endevant que demunt lo bò está lo milló y que no sia sa darrera.

Fassa Deu qu'aquest exemple tenga imitadós y es descrèdit que mos han duyt en molts de gèneros alguns explotadós del país se converteixca en crèdit p'es bònns industrials que procuran còm En Garau honrá sa sèua terra.

Consequències d'havé suprimít s'Ajuntament es *presupuesto* de ses fèstes d'Iglesia, es estat es que 'l dia del *Corpus* no hey va havé cap cuadro penjat à sa fatxada de La Sala, ni posaren sa tribuna de s'autoritat militar. Es nòstro Ajuntament va en camí de ferse célebre.

Y no es qu'axò heu haja fèt per no gastá, perque es sèus doblés li còsta s'havé rentat sa cara en es rellòtge, à n'es fèrros y poms de llautó, que feya estona que no s'havian vist tan llubents; y fins y tot s'ha entretengut amb arrebasá es claus de sa paret y tapá es foradets y pintá ses taquetes que dexavan.

Aquests derrés detalls mos donan à monprendre que no son ses fèstes de Iglesia totes sòles ses suprimides; sinó totes, de qualsevòl casta que sian; perque quant arrancan es claus y tapan es forats, fan contes de no torná trèure may més cap cuadro defòra.

¡Ah desgraciats benemèrits de sa nòstra patria, ja heu acabat de veure es sòl per à sempre! Quant la mòrt el vos fé pèrdre de vista conservareu al ménos s'esperansa de veurel amb *efigie*, però d'aquesta fèta roegareu més fosca que no voldreu. Abans vos espolsavan desyara per trèurervos à llum. Ara sempre dins aquelles quatre parets sa pols vos consumirá y esborrarà depressa. Abans es pòble s'enterava de sa vòstra virtut ó sabiduria ó valor ó dignidat. Ara morirà del tot sa vòstra memòria perque ningú vos veurá pús, ni ningú s'ocupará més de vòltros.

Ets antichs dirian que sa constelació qu'ara reyna es sa de ses caygudes. De tres mesos en aquesta part ses cloveyes de taronja y de sèba fan de ses séues. No passa dia que no sentiguem à dí de torsudes de peu, còps à n'es colsos y à s'òs de sa cama y de qualche bras romput.

Es dissapte del *Corpus* devés les dues li tocá sa sòrt à un amich nòstro de floc y medalla constituït en dignidat. Li bastá una cohueta de sèba per ferli sa traveta y pegá un bato que per poch esmorrallá amb so cap un cantó de Can Moxina. Perillava haverhi fòrsa de tests, però gracies à sa bòna sòrt ó tal volta en es bastó amb borles, no hey va havé res de nou. Meëm amb aquesta oportuna advertència si estarà tan descuydat còm fins ara aquest ram de policia urbana.

Ja qu'han comensat per fé neta La Sala..... per defòra, convendria també ferla neta per dedins y fé nets es carrés de Ciutat perque no tornás perillá la vida de cap pare de la Patria, y convendria també qu'aquesta netedat s'estengués també à ses entrades de ses Iglesias y per qualcuna à n'es sèu interió y tot. que té tanta pols que no s'pòden arrambá per lloch.

Es tòros anaren malament, però sa venta de sa sèua carn encara hey va aná més. ¿Quin dia será que s'autoritat hey posará remey?

Sa fèsta de la Trinidad; sa fèsta de sa Gerreria, sa fèsta del Socós y carrés veynats es ja passada amb tota tranquilidat y alegria à pesá de tot lo resòlt p'es nòstros governants locals.

Sa primera fèsta s'es celebrada amb aquella expansió en que se sòl celebrá sempre. Ara vendrán ses altres fèstes que tant d'atractiu donan à Palma y esperam que succehirá lo mateix.

Lo que deuria fersé es veure de posá una mica d'ordre dins es concurrents que no tots tenen aquella educació que

LO QUE POT S'ESTIMACIÓ DE DUES PERSONES JOVES

Una vegada à una vila hey havia un atlòt y una atlòta qu'estavan de lo més enamorats. Per sa sèua desgracia es pares d'ell no volian aquella jove cuyta ni crua. Però lo qu'es es joves tant s'estimavan que no hey veyan de cap bolla.

Un dia son pare de s'atlòt el va trobá dins ca s'estimada, el cridá, el fé aná à ca-sèua y en lloch de predicarlo à les bònnes, agafa una granera y sa mare una cadira y ley tiran p'es cap. Quant s'atlòt se sentí ferit y vé es joch tan mal parat heu doná a ses comes y va está pròp de dos dies fuyt. ¡Y llavò si que l'estimava à sa sèua atlòta! Bé féren per capturarlo; á la fi s'enamorament des bergantell pogué més que sa ràbia de son pare, perqu'es refran ja 'u diu: *Todo lo vence el amor*.

Y aquell mateix pare que'l volia matá à granerades arribá à donarlí cinchcentes lliures per casarsé, un mul y un carro, y llavò li omplí una botiga de tota casta de mercaderies, li pará un cuarto amb un bòn llit y dos matalassos, cantaranos, cadires y tot moblatge de casa, y à més de tot axò li fé prometènsa d'unes cases y una partida de pèsses de terra.

¿Que trobau?

Avuy en dia succeyeix lo mateix que en temps primé y jò vos ne podria trèure d'exemples recents de persones que després d'havé sofrit grans persecucions de ca-sèua per causa d'enamoraments, han lograt à fòrsa d'amor y constancia vénce ses contrarietats y han sabut trobá una bòna lluna de mèl.

Desenganauvos. Es mal d'enamorament no se cura à garrotades; y dos que s'estiman en bòn fi, Deu los ajuda.

deurian y fan apòsta de donà sempen-tes. Es còsa axò que pertany à n'es Municipals... però ja sabem fins ahont arriba s'autoritat moral d'aquests individus.

Jò no sé en matèria de supressions si hauria convengut à s'Ajuntament comensà per ells.

* *

Es vapor *Palma*, secundant ses idèes de L' IGNORÀNCIA, s'en va dimars à Barcelona fènt sa travesia amb so sòl. Hauriam desitjat qu'hagués també anunciat que tornaria de sa mateixa manera y quin dia; perque axí molts de passatges haurian compost es seu viatge de recreo, de manera que no haguessen fènt cap nit à la mar, y de segü qu'hauria tengut més pressa que no tindrà.

A PALMA

¡Oh, Palma! Ciutat antiga
Escolta un pòbre trovaire
Que vé à cantà baix tos murs
Les glòries del Rey En Jaume.
La mar bramula à tos pèus
Còm si volgués remembrarte
Qu'un dia 't portà las naus
Que dels maures 't lliuraren,
Y alsant lo front clivellat
Lo Castell de l'Almudaina
En vèu de trò 'par que diga:
«Jò esguardava el Rey En Jaume.
» Aquella sombra de ferro
» Que per dins mí tresca encara
» Aquella sombra que sòls
» Devant Deu s'ajonoyava.
Y dins La Seu ne retruïy
De n'Eldò la batayada
Plorant en vèu trista y gran
El més gran de los monarques.
Siscentos anys n'han redolat
Demunt sa tomba d'En Jaume
Y podrán sigles y sigles
Redolà y viurà encara
Qu'encara que 'l mon l'oblidi
Y que l'oblidi sa pàtria
Amb orgull dirà Mallorca
«Som fya del Rey En Jaume.»

SILENCIO.

COVERBOS.

Una vegada s'en anaren desafiats à darrera es Caputxins un sollicherich y un andalús.

S'andalús de seguida qu'arribaren es destirà de sa jaqueta y digué à n'es sollicherich:

—Oiga V., compadre, uno de los dos tiene que quedar aquí.

—¿Si? ydò kedey tú ke yò teng feynes à ka-méua.

Y girantli s'espata el me dexà en planto.

* *

Una sògra d'aquelles que pretenen d'essè joves, preguntà à n'es seu gènre.

—Diguesmè, Miquèl, ¿quants d'anhs em farias tú?

—Jò, (contestà s'interpelat,) no n'hi faria cap; ja li bastan es que té per essè véya, ¿encara voldria que jò n'hi fés més? Més aviat n'hi'n desfaria.

¡Pobres sògres!

* *

Axò eran dues veynades: una d'elles tenia molts d'infants y s'altre no'n tenia cap. Sa qu'en tenia preguntà à s'altre:

—¿No t'agradan ets infants?

—Molt, (respongué s'altre.)

—¿Ydò, perque no'n tens?

—Perque visch à un cuarto molt petit y no m'hi caben.

* *

S'altre dia un sollicherich anà à s'estació des Fèrro-carril à demaná de Palma à Santa Maria que li havia de costà de passatge.

—Tres reals, (li contestà es despatxadó.)

—Axò es mault ká, (digué es sollicherich) ¿en vòl dos?

—No pòt essè, germá, perque aquí es prèu fitxo.

—No'u enteng en axò, ¿m'hi vòl dú ó nó per dos reals?

—No pot essè, (replicà s'empleat mitx cremat.)

—Ydò nu rès, hey aniré à pèu.

Y partí. Apenes havia caminat algunes passes, sa locomotora pegà un siulo molt agut, y es sollicherich se cregué que era es despatxado que 'l cridava per darli es passatge per dos reals.

—¿Are? tart has piulat. Antes, antes, va dí En Cañòt.

—Ni si mu dona de frank el vuy.

Y partí amb so cotxo des talons.

UNA ESTÁTUA.

COMPARANSÀ.

—Veus s'estátua fiesca y dreta

Just al mitx d'un petit hòrt

Que demunt s'alta columna

Veu sortí y pòndre es Sòl

Sempre in mòvil sempre tesa

Sempre sèria à un mateix llòch?

Aquí tens sa méua imatge,

Fiesca amb tú fins à la mòrt.—

Axò em va dí s'estimada

Y tot seguit li respòndch:

—Be es vè qu'es sa téua imatge.

Una estátua no té còr.

SILENCIO.

CRIDA.

Es qui haja perdut un rosariet d'òr es dia del Corpus dematí, se pòt fé de veure amb s'Administradó d'aquest periòdich à can Rotgé, Cadena de Cort, núm. 11; y donant ses seies se li entregará perqu'ha caygut en bones mans.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Segons es Sant es es miracle.

SEMBLANSES.—1. En qu'es roma.

2. En que du pasteta.

3. En que du cara.

4. En qu'es retrassa.

TRIÀNGUL.—Sercessa-Serces-Serca-Ser-Ser-Se-S

XARADA.....—Re-dò-la.

CAVILACIÓ.....—Massanet.

FUGA.....—Cantan papés y menten barbes.

ENDEVINAYA.....—Unes gúyes de fé calsa.

GEROGLIFICH.

pòrta pòrta pòrta pòrta
pòrta pòrta pòrta

ELL.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un guixé à un noviet?

2. ¿Y un oboè à un clarinet?

3. ¿Y una tavèrna à un jòch de cartes?

4. ¿Y un corral de gallines à una casa de lòcos?

DUCH D'ETCHEM.

QUADRAT DE PARAULES.

Omplí aquestes pichs amb lletres que llegides horizontal y verticalment, digan: sa 1.ª retxa, un nòm de dòna; sa 2.ª, un metal; sa 3.ª, lo que s'ompra à una casa; y sa 3.ª, un nòm que figura en la Bíblia.

UN CALAFAT.

XARADA.

Ma primera y segona

Es un hàbit molt usual.

Sa primera tota sola

Es es nòm d'un animal.

Es meu tot es un ofici

Que no vòl qu'es fàs es dos, y.

Es dos, tres, es una còsa

De sa cuyna molt comú.

G. R. DE PHILIPPEVILLE.

CAVILACIÓ.

ROM CALÓ

Compòndre amb aquestes sèt lletres un llinatge mallorquí.

MADÒ XAMENA.

FUGA DE CONSONANTS.

.O..A .A.A-. .O. A .O..I

UN HOMO.

ENDEVINAYA.

Ténen vuyt moriós.

Son dos jermanans

Quant un fa feyna

S'altre no'n fa.

TORRA-PIPES.

(Ses solucions dissapte qui ót si som vius.)

10 JUÑY DE 1882

Estampa d'En Pere J. Gelabert.